

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 9 lipca 2015 r.

Poz. 2481

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.182.2015 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 7 lipca 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) stwierdzam nieważność uchwały **Nr VI.43.2015 Rady Gminy Stare Juchy z dnia 29 maja 2015 r.** w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w obrębie Dobra Wola, gm. Stare Juchy, zwanego „Dobra Wola-2” w części dotyczącej § 13 ust. 2 uchwały.

Uzasadnienie:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm.) oraz art. 15 ust. 2, art. 20 ust. 1 i art. 29 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199 z późn. zm.), Rada Gminy Stare Juchy uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w obrębie Dobra Wola, gm. Stare Juchy.

W § 13 ust. 2 uchwały, Rada postanowiła, że maksymalna i minimalna intensywności zabudowy terenu winna być rozumiana, jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, przy przyjęciu, że powierzchnia całkowitej zabudowy odnosi się do wszystkich kondygnacji nadziemnych budynków.

Przedmiotowy zapis jest niezgodny z treścią art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który określa intensywność zabudowy, jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, czyli w stosunku do powierzchni całkowitej wszystkich kondygnacji, nie tylko nadziemnych.

Mając powyższe na względzie zachodzi konieczność wyeliminowania z obrotu prawnego § 13 ust. 2 uchwały Nr VI.43.2015.

Niedopuszczalne jest bowiem, by kwestie kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, były ponownie, odmiennie ustalane w planie miejscowym. Takie działanie Rady Gminy stanowi nieuprawnioną próbę modyfikacji aktów wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii inaczej niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (patrz wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r., sygn. II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 117/98).

Mając na uwadze powyższe rozstrzygnięto, jak na wstępie.

Na marginesie należy zwrócić uwagę, że wyznaczone w planie wskaźniki intensywności zabudowy na podstawie definicji ustawowej i uchwalonej, odniosą inny skutek w przestrzeni zagospodarowywanej, stąd organy gminy przy ocenie skutków stosowania planu winny wziąć pod rozwagę ten fakt.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie trzydziestu dni od daty jego otrzymania.

wz. WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO
Grażyna Kluge
WICEWOJEWODA